

Söndag 20/1 – 91

Jag drog mig in i hörnet av soffan i ett försök att finna skydd för hennes angrepp. Hon upprepade:

– Jag älskar dig inte.

Det värsta var hennes sakliga ton, hennes överlagda sätt att tala. Jag sa:

– Och mina känslor?

– Du kan inte tvinga någon att känna som du, så enkelt är det.

– Du vill att jag ska börja hata istället.

Hon började se rädd ut och äntligen kunde jag spåra osäkerhet i hennes röst:

– Jag vill ingenting. Kan vi inte bara umgås som normala människor?

– Normala människor?!

I ett anfall av irrationellt raseri drog jag av mig byxorna och blottade mina könsdelar. Jag fortsatte:

– Detta är vad jag kallar normalt! En fullständigt normal kroppsdel som halva jordens befolkning döljer under sina kläder! Vad vill du att jag skall göra med den?!

Jag grep saxen som låg på bordet och gjorde vaga åtbörder med verktyget i närheten av min lem.

– Men sansa dig! viskade hon.

– Jag är hellre galen än jag är likgiltig! ropade jag och klippte med ett vilt hugg bort ena punkulan.

Blodet rann ut på den heltäckande mattan. Hon böjde sig fram och kräktes, och de uppkastade matresterna färgades röda av blodet från mitt kön. Utmattad och omtöcknad av smärtan lutade jag mig tillbaka i soffan med blicken riktad mot sörjan på golvet och mumlade:

– Så förenas vi äntligen.

*